

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.827 van 12 september 2001
in de zaak A. 93.373/XIV-4640.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9050 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde XXX nationaliteit, op 7 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 23 december 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 5 juni 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 29 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 27 juni 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 2 augustus 1999 en verklaart zich vluchteling op 3 augustus 1999.

1.2. Op 23 december 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 mei 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Uit zijn verklaringen blijkt dat betrokkene zigeuner uit S. zou zijn en de XXX nationaliteit zou bezitten. In maart 1999 zou hij een oproepingsbrief voor het leger gekregen hebben. Betrokkene zou er niet op in gegaan zijn en naar T. gevlucht zijn. Daar zou hij vijf maanden illegaal verbleven hebben, waarna hij verder naar België reisde en hier op 3 augustus 1999 asiel aanvraag. Betrokkene is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene beweert afkomstig te zijn uit S. en de XXX nationaliteit te bezitten. Uit informatie van de Duitse autoriteiten n.a.v. een vergelijkend onderzoek van de vingerafdrukken blijkt dat betrokkene in Duitsland gekend is als A. I., van B. nationaliteit. Gebruikmakend van die identiteit vroeg betrokkene reeds drie maal asiel aan in Duitsland. Zijn eerste asielaanvraag in Duitsland dateert van 22 december 1993 en werd in beroep afgewezen op 11 augustus 1995. Zijn tweede asielaanvraag in Duitsland dateert van 15 mei 1995 en werd geweigerd op 17 juli 1996. Betrokkenes derde asielaanvraag werd ingediend op 2 december 1997 en geweigerd op 18 december 1997. Betrokkene werd ook vier keer naar B. gerepatriëerd, met name op 10 april 1996, 12 augustus 1996, 28 februari 1997 en 23 januari 1998. Door aldus gebruik te maken van zijn XXX naam en nationaliteit in België, terwijl betrokkene in Duitsland bekend staat onder een B. naam en nationaliteit blijkt dat betrokkene op intentionele wijze de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aldus geen geloof gehecht worden aan betrokkenes beweerde afkomst en zijn vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...)"

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State erop zou kunnen antwoorden; dat de exceptie 'obscuri libelli' opgeworpen door de tweede verwerende partij wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging.

Dat verzoeker dd. 24 december 1999 bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een dringend beroep indiende tegen de beslissing van weigering van verblijf hem dd. 23 december 1999 door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken betekend.

Dat verzoeker bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet mondeling werd gehoord.

Dat door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen de hoorplicht en de rechten van verdediging van verzoeker geschonden worden, wanneer hij een bevestigende beslissing van weigering van verblijf neemt ten aanzien van verzoeker zonder deze uit te nodigen voor een verhoor waarin hij zijn relaas en standpunt kan doen kennen.

Dat nochtans de Raad van State van oordeel is dan(t) tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die steunt op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

Dat de bevestigende beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker België dient te verlaten. Dat niet kan ontkend worden dat door voormelde beslissing, gesteund op verzoekers persoonlijke gedragingen en dito motieven, verzoekers belangen, meer zelfs verzoekers vrijheid en leven, zwaar bedreigd en/of aangetast worden.

Dat ook VAN HEULE in "Vluchtelingen. Een overzicht van de wet van 6 mei 1953" meent dat gezien de bijzondere persoonlijke aard van de (on)ontvankelijkheidsbeslissingen een mondeling interview door de Commissaris-generaal zich opdringt

Dat de Commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep moet nagaan of verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Dat enkel in een mondeling verhoor verzoekers uitgedrukte persoonlijke vrees kan worden geëvalueerd.

Dat verzoeker derhalve bij de behandeling van zijn dringend beroep door de Commissaris-generaal mondeling dient te worden geïnterviewd.

Dat verzoekers rechten van verdediging geschonden werden doordat hij niet de kans kreeg tijdens een mondeling verhoor op het Commissariaat-generaal zijn relaas uiteen te zetten.";

3.2. Overwegende dat het dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratief beroep en geen jurisdictioneel beroep is; dat het beginsel van de rechten van verdediging niet als dusdanig op een administratieve beslissing van toepassing is; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen elk geval individueel beoordeelt en van een verhoor kan afzien indien Hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat verzoeker derhalve niet aantoonst hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft, en geen jurisdictionele beslissing is; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de mogelijkheid heeft benut om een vragenlijst van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in te vullen;

Overwegende dat de beslissing van de Commissaris-generaal steunt op de informatie van de Duitse Autoriteiten, namelijk dat verzoeker in Duitsland reeds driemaal asiel aanvraag onder een andere identiteit en nationaliteit; dat zijn asielaanvragen in Duitsland werden afgewezen; dat de verzoekende partij vanuit Duitsland reeds viermaal gerepatriëerd werd naar B.; dat verzoeker de Belgische Autoriteiten op intentionele wijze tracht te misleiden door voormelde informatie achter te houden; dat verzoeker bovenstaande vaststellingen betwist noch weerlegt waardoor de Commissaris-generaal redelijkerwijze twijfelt aan verzoekers afkomst en aan zijn vluchtrelaas; dat bij toepassing van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" de ingestelde vorderingen niet ontvankelijk zijn;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf september tweeduizend en een, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.